

[Poul Boeg.]

at sige, at hvis der er noget, jeg er glad for, så er det da, at jeg ikke er miljøminister, for miljøministeren kom jo nu ud for en ret hård kritik fra den konservative ordførers side, og der vil her under mit indlæg ske det, at jeg også vil give udtryk for en vis kritik over for ministeren, men det vil være med det stik modsatte fortegn, idet jeg finder, at ministeren er gået for vidt i den helt modsatte retning.

Men inden jeg kommer til de kritiske bemærkninger, så vil jeg gerne, som jeg jo har gjort ved tidligere lejligheder i debatter om dette emne, begynde med uforbeholdent at give udtryk for en anerkendelse af den klare og positive holdning, som miljøminister Holger Hansen altid har indtaget til fredningsspørgsmål. Jeg kan som et enkelt eksempel blot minde om Vestamagersagen, og jeg kan da godt sige, at jeg ved, miljøministeren i fredningskredse netop har ry for at være fredningssagen en god mand.

Der er da også i dette forslag en række punkter, som vi kan hilse med tilfredshed. Jeg kan som nogle enkelte eksempler nævne, at man indfører, at klage skal have suspensiv virkning. Det finder vi er en tiltrængt forbedring. Det samme gælder den nye regel under § 1, punkt 18, med mulighed for at dæmme op for støjforvoldende sejlads med motordrevne fartøjer, og det gælder også selve det forhold, at fredningsplanudvalgene er bevaret — altså netop et punkt, hvor vi har et standpunkt stik modsat det, som visse andre ordførere har givet udtryk for.

Men når jeg har sagt dette, så må jeg på den anden side også sige, at der er en række ting i forslaget, som giver mit parti anledning til betænkeligheder. Jeg har naturligvis mærket mig, at ministeren i bemærkningerne siger, at der ikke tilsigtes nogen svækkelse af naturfredningshensyn, kun en administrativ forenkling, og jeg er helt klar over, at sådan er det ment, men spørgsmålet er blot, om en forenkling alligevel ikke vil kunne komme til at svække fredningssagen. Ser man samlet på den mosaik, som disse mange spredte forslag jo på en vis måde er, og forsøger at få det lagt sammen, så fremtræder der for mig nærmest et billede af en ny struktur i naturfredningslovgivningen, noget, som man måske nærmest måtte

betragte som et tilbageskridt i naturfredningssagen, og det skal da være min hovedopgave under dette indlæg at give et par eksempler på dette.

Jeg vil bl. a. henvise til, at der i ret vid udstrækning tillægges ministeren øgede beføjelser. Det er vi principielt betænkelige ved. Det ville jeg ikke have noget imod, hvis det kun gjaldt den nuværende minister, men sådan kan vi jo ikke udforme loven; mit parti har visse betænkeligheder ved alt for vidtgående delegationer til administrationen. Ministerens beføjelser er jo nævnt i flere tilfælde, også i forbindelse med den suspensive virkning af anke, som jeg før nævnte. Vi mener også, det er uheldigt, at dette overhovedet kan fraviges, men skulle det endelig kunne gøres, så måtte det gøres af overfredningsnævnet.

Dernæst er vi specielt betænkelige ved, at fredningsplanudvalgene, selv om de oprettholdes, har fået en stærkt stækket kompetence. Jeg nævnte også under debatten den 22. maj, at vi tillagde udvalgene stor betydning på grund af den fredningsmæssige sagskundskab, de repræsenterer, navnlig ved at Danmarks Naturfredningsforening, Friluftsrådet og miljøministeriet er repræsenteret i disse udvalg. Nu sker der jo det, at beføjelserne efter zonelovgivningen går over til kommunale myndigheder. Rent principielt og generelt mener vi, som jeg også dengang gav udtryk for, at der hos de kommunale myndigheder i højere grad er en tilbøjelighed til at lade økonomiske hensyn gå forud for æstetiske hensyn, og at man også må befrygte en vis inhabilitet. De kommunale myndigheder vil ofte selv have en interesse i at få flere skatteydere til området. De er ofte selv parter endog i store udstykningssager, er selv store grundejere i området. Spørgsmålet er for mig, om man ikke ved denne ændring åbner sluserne for en uheldig udvikling. Må jeg som stikord blot minde om sådanne sager som Tune lufthavn, muren i Ganløse og andet lignende.

Så vidt jeg forstår den højtærede formand, har jeg lov til at gå videre lidt endnu. Jeg kan ikke helt følge tiden under disse omstændigheder.

Formanden:

To minutter.